

Teşekkürler Türkiye

– MCU :) · 13 Aralık 2022

Bu şiirimi beşinci ya da altıncı kez paylaşıyorum, dün yine aynı mahalledeydim, içerim param parça oldu. Bu şiiri yazarken de ağlamıştım, her paylaştığımda da, hem de gecenin sessizliğinde içimi çeke çeke. Yahu insan kendi oluşturduğu senaryoya ağlar mı, neee bileyim işte yine tutamadım kendimi. Yaşlandıkça sulu göz mü oluyoruz ne ... Hiç haz etmem böyle toplumsal acılardan beslenmeyi ama hakikaten insanın içerisi çok acıyor... Yüz kere de bin kere de olsa yazacağım, tüm çocuklar gülene kadar

Asıl adı Marwa'ydı
Meryem diye çağırırdı mahalleli
Muhacir pazarı da denilen
Eski Konya'nın kerpiç evlerinden
Koşarak çıkan kız çocuğunu

Ne savaş bilir
Ne silah, ne terör
Ha Esed, ha Esad
Ona hep aynıydı
Biraz aşına bir kelime

Bir de yallah, defol misali
Manasız deyişler
Güzel sözlerdi hepsi sanki
Öyle ya
Bir çocuğa ne söylenir ki kötü

Jamal'ı bilirdi hayal meyal
Komşu bonusu mobilyalı odasından
Babasının resmi
Baba diyemediği resim
Çağırmadığı resim
Konuşmayan resim

Ama beş vakit bir ses vardı konuşan
Aşına olduğu bir ses
Akraba bir ses
Her lisandan konuşan bir ses
İçi bi sıcak olurdu
Uyur kalırdı öylece

Suhana henüz yirmili yaşlarda
Zor bir hayat yaşıyordu
Yalnızdı
Kadındı
Yetiyordu kendi kendine
Haysiyetliydi, namusluydu
Şükrediyordu
Koymadı asla gönül bu topraklara
Vardı insanın iyisi kötüsü hep
Her yerde, her zamanda

Jamal'ı alıkoymuştu
Tanımadığı puşili adamlar
Zor atmıştı canını sınıra kızıyla

Tam iki yıl alamadı tek haber
Sordu gelene gidene
Aradı eş dost
Yoktu

Elbet kahir ekseriyet
Konu komşu uzatmıştı dost eli
Onun duruşunu seviyorlardı
Sorup soruşturuyorlardı muhtardan devletten

Titrek bir ses geldi
Bilmem kaçını el telefonda
Jamal iyiydi

Gideceklerdi bu bayram memlekete
Küçük bir hediye aldı
Mevlana çarşısından
Bindiler otobüse

Babasına koşuyordu
Yıkık bir binanın
Kendi parçalanmış menteşeleri kalmış kapıda
Muşamba açılmış
Bekliyordu Jamal

Marwa bu kez resime deęil
Gördüğüne baba dedi
Bu kez sokaęa deęil
Evine koşuyordu

Birkaç el silah
Acı bir feryat
Yığıldı kaldı baba
Hep filmlerde mi olurdu?
Deęil mi hayat da bir senaryo?
Oldu işte

.
. .
.

Beyaz bir çadır ve kırmızı bir ay
Yaşıyordu Jamal, yaralıydı
Yaşayacaktı ama
Oldular sarmaş dolaş
Doldu gözleri Sivas'lı sağlıkçı Mehmet'in
Adanalı Ali salıverdi gitsin hıçkırığı
Mutluluktan ağlamak da güzeldi

Adı yolsuzlukla anılmış Kızılay'ımıza
Filan dendi, falan dendi, dedirtildi dendi
Dendi de dendi
Belki siyaseten bir hata
Belki bilerek, belki bilmeyerek
Ne önemi vardı

İktidar sustu
Muhalefet sustu
Mahalleli sustu
Şam sustu
Konya sustu

Sadece Marwa konuştu
O minicik sesiyle
Bakışlarındaki Türkçesiz mahcubiyetle
“ Shukran Türkiye ”

MCU